

La inoculació d'un dolç verí

Sting, dissabte a la nit, en plena actuació al festival del Cap Roig Foto: MARTÍ E. BERENGUER.

Existeixen aquells tipus d'artistes amb passat reeixit que, arribat un punt de la seva trajectòria, en què sembla que han esgotat l'impuls creatiu, únicament es dediquen a esbrimar la seva obra fins al punt que, els temes que l'havien colpit i emocionat al seu públic habitual, que significaven quelcom especial i els vinculaven als seus passatges vitals memorables, perden tot el sentit, de tan rebregats que estan. La repetició du a l'avorriment. No seria en absolut el cas de Sting, que continua amb el fibló prest –disculpeu-me el joc de paraules, però l'obvietat m'és en aquest cas molt útil, per com n'és de gràfic– per inocular en el seu públic, totalment entregat, aquell tipus de nostàlgia, verí plaent, que prové de sentir novament un tema que ens és familiar i estimat, però amb prou habilitat com per fer-ho donant-li una nova dimensió, i fins i tot,

en alguns casos –el més paradigmàtic, l'esplèndida Roxanne, una cançó que supera la trentena d'anys– canviant-li l'estil. Sting, que a la tardor farà 60 anys, està imparable, va comparèixer a l'auditori del castell del Cap Roig amb quatre músics més de la seva confiança, incloent-hi la vocalista Jo Lawry, i una Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida per Chelsea Tipton, que va excel·lir en la interpretació, especialment a Russians, Next tou you –un rock en què els arcs treien fum–, una immensa Desert rose, o Mad about you, i els seus solistes de violí, violoncel i trompeta, a Whenever I say your name, Why should I cry four you? o All would envy, respectivament.

A l'entrada del concert l'organització va facilitar una llista d'una quarantena de temes, en què s'advertia que el programa de la vetllada sortiria d'una tria d'entre aquests. Van ser més d'una vintena els que va interpretar Sting, alguns d'ells veritables himnes generacionals, com Every breath you take o King of pain, però és que podia haver fet una altra llista de quaranta temes més, en què podria haver inclòs cançons emblemàtiques de la seva trajectòria tant o més bones que les que es van quedar fora. They dance alone –es va trobar a faltar aquesta joia–, All this time, You still touch me, Walking on the moon, Synchronicity, De do do do, De da da da..., i tantes. Ara bé, el concert va ser memorable, una vetllada deliciosa per retrobar cançons, la majoria de vegades reinventades gràcies a uns arranjaments simfònics magistrals. La interpretació de Roxanne, subratllada per una il·luminació que durant tota la nit va estar prenyada d'intencions, va descobrir al públic que era possible convertir aquest tema proper al reggae, en una mena de balada, com si el temps n'hagués polit les arestes, sense perdre ni un bri de força. La interpretació de Moon over bourbon street, amb una jaqueta tres quarts inclosa amb folre de ras vermell, va ser d'antologia.

Sting, que va anunciar en un català força correcte que hi hauria una mitja part de 20 minuts, va combinar amb saviesa els temes que va compondre per The Police i els que ha fet populars en la seva trajectòria en solitari, va equilibrar les dues parts pel que fa a la quantitat de hits i es va deixar ben pocs dels més populars. El públic li ho va premiar reaccionant amb entusiasme en el moment en què reconeixia quina era la peça que interpretava –en algun cas amb una introducció fantàstica de l'orquestra–, com és el cas de Fields of gold o Fragile, amb un acord inicial de quatre notes que el fa inconfusible. El final del concert va ser l'apoteosi, perquè s'hi van concentrar les interpretacions de l'inevitable Every breath you take, però també una potentíssima Desert rose amb ritmes àrabs, que Sting havia interpretat en alguna ocasió amb Cheb Mami, i que va fer funcionar a ple rendiment l'orquestra; Fragile, i una impecable versió acústica de Message in a bottle. L'auditori, ple a vessar, va acabar rendit. Part dels assistents gairebé van necessitar un gat hidràulic per desplegar la carcanada i poder abandonar

les seves localitats, ja que les butaques de l'auditori –dos trossos de porexpan negre que fan tisora, indignes de portar aquest nom– i la distància entre files són ignominioses. La nota negativa d'una vetllada; per la resta, perfecta i emocionant.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 18-07-2011 Pàgina 37

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/435822-la-inoculacio-dun-dolc-veri.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss